

PETROVÁ CZ ISTVÁN

Békési tájak . . .

Békési tájak . . . Végtelenbe nyúló
fekete földek . . . Buja-zöld határ . . .
-- A hajnali gyors mozdonyának hulló
pernyéin túl szikár paraszt kaszál.

Lép hajladozva . . . Így a nyári szélben
a rét törökbúzái hajlanak.
— Az olvadó jég-kék, áttetsző égen
most bontja ki sugárkontyát a Nap.

Megáll pihenni. Megfürösztli mellét
a Napban, szellőrojjtal törli le,
s kaszáját újra zöldbe mártva ellép
a tájjal együtt, száguld el-fele.

Tanyák karcsú nyárfákkal versenyezve
szaladnak. Dél. Homokbuckás a táj.
Más táj . . . S én itt is látom Őt, — a rendre
vakitón hull a napfény, s Ő kaszál.

Kaszája lendül — hűvös nyári szellő
fodrozza a kalászthozó mezőt.
Ingét az égre dobja, s báránnyelűt
— elfedni a Napot — belőle szó.

S a Körösöknek hús lehelletével
elaltat . . . (Emlék . . . Mennyi éve már?)
. . . Őt látom . . . Ott, a grófi szérűn éjjel . . .
A kazlakon Vörös Kakas-madár . . .

A lángot Ő szitotta, óvta, — és Őt
a-láp óvta, farkastanyás vadon . . .
S tíz éve Ő ölelte át az első
ukrán fiút egy őszi hajnalon.

JEVCENYIJ DOLMATOVSKIJ

Dal a szerelemről

A taja mélyén rideg jégvilág van,
Délen virágot bont a meggyfaág,
Felmérhetetlen napfényes Hazánkban
Télen is ragyog tavasz, nyár reád.

Szemedbe, drága kék szemedbe nézek:
Napfényt látok és sarkkőri havat,
Égboltot, tengert és aranyló rétet —
Mindazt, mi szép — Hazánk' ege alatt.

Akár a Hazát, kedvesnek nevezlek,
S mint Téged, kedvesemnek a Hazát,
S már mindörökre törhetetlen egynek
Látom mosolyod s Hazám mosolyát . . .

Gurszky István fordítása